

בגן של רבנו ז"ל

בגן של רבנו כנגד ג"ן פרשיות שבתורה, בעזרת השם יתברך נשתדל להכניסכם בגנו של רבנו, ולסיים על הסדר את כתביו של רבנו נחמן מברסלב ז"ל סימן אחר סימן כך שבסוף השנה הזאת תזכו לסיים, או אפילו בחלקם כתביו של רבנו ז"ל, השם יהיה בעזרכם ובעזרי

פרשת אמור

קיצור ליקוטי מוהר"ן

סימן כה'

ח. ועוד עצוה להכניעת הקלפות הנ"ל שישמח את עצמו ויגיל וישש בנקדתו הטובה במה שזכה להיות מזרע ישראל להתקרב להשם יתברך. ובמה שזכה להתקרב לאנשי אמת וצדיקי אמת המדריכין ומוליכין אותו בדרך האמת אשר על-ידי-זה יהיה איך שיהיה יש לו תקוה טובה לנצח. ועל-ידי השמחה הזאת משבר המניעות הנ"ל שבכל דרגא ונכנס למדרגה השניה הנ"ל:

סימן כו'

א. הצדיק שממית את עצמו ומוסר את עצמו בתפלתו וכן כל מי שממית את עצמו על התפלה ידע שבמקום שנכנסין בו מחשבות זרות וצריך להעלותם פי'דוע, שם צריך לו למסר נפשו ביותר ששל-ידי-זה יעלה ניצוצי הקדושה:

סימן כז'

א. לפי השלום שבדור פן יכולין למשוך את כל העולם לעבודתו יתברך לעבדו שכם אחד (צפניה ג' ט). פי על-ידי השלום שיש בין בני אדם הם מדברים זה עם זה והם חוקרים זה עם זה מה הוא התכלית מכל העולם כלו ומתבטליו. והם מסבירים זה לזה האמת שסוף כל סוף לא ישאר מהאדם כלום כי אם מה שהכין לעצמו לאחר מותו לעולם הנצחי פי' אין מלויזן לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות אלא תורה ומעשים טובים בלבד (אבות פרק ו). ועל-ידי-זה משליך כל איש את שקר אלילי כספו ומקרב את עצמו אל האמת וממשיך ופונה את עצמו להשם יתברך ולתורתו ועבודתו. אבל כשאין שלום מכל-שכן כשיש מחלוקת חס ושלום איו אין מתנגדין יחד זה עם זה ואין מדבר אחד עם חברו מהתכלית. ואפלו בשמותנגדים יחד לפעמים ומדברים יחד אין נכנסין דבריו בלב חברו מחמת נצחון ומחלוקת ושנאה וקנאה. פי מחלוקת ונצחון אינו טובל האמת כמבואר בסימן קכ"ב. נמצא שעקר התרחקות מהשם יתברך של רוב בני-אדם היא על-ידי המחלוקת שנתרבה עכשו בעוונותינו הרבים. המקום ירחם:

ב. ועל-ידי תקון הברית זוכה להארת פנים להדרת פנים, דהינו שיודרך חכמתו בתורה וידע לבארה ולדרשה יפה בשלש-עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן. שזהו בחינת הדרת פנים זקן (שבת קנ"ב) בחינת: "והדרת פני זקן" (ויקרא י"ט לב) בחינת "שופרה דיעקב מעין שופרה דאדם" (בבא מציעא פ"ד). ועל-ידי בחינת זקן בחינת יעקב זוכה לשלום כמו שפתיב: "ויבא יעקב שלם" (בראשית ל"ג יח), ודרשו חכמינו זכרונם לברכה: "שלם בגופו ובממונו ובתורתו" (שבת לג):

ג. ולפי הודפכות חכמתו בשלש-עשרה מדות הנ"ל פן זוכה על-ידי-זה שיודרך קול רנתו. פי הקול לפי החכמה של דרושי התורה והשכל של שלש-עשרה מדות שדורש בהם את התורה:

ד. וכשיודרך קולו איו על-ידי קול רנתו לבד בלא דבור הקדוש-ברוך-הוא מושיעו בעת צרתו ועל-ידי-זה זוכה לשלום ויוכל להמשיך כל העולם לעבודתו יתברך:

שיחות מוהר"ן

ספר שיחות מוהר"ן אות - קה

"ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך" (דניאל א ד) כי יש למעלה היכל המלך. ולמטה היכל המלך הוא הדבור. כי "היכל דא אדני" (רל) "אדני שפתי תפתח" (תהלים נא יז). וצריך שיהיה לו כח לעמוד בהיכל המלך בכח הצדיק וכו' (הינו כשהצדיק חולק עליו ומדבר עליו יהיה לו כח לעמוד) (רלא):

ספר שיחות מוהר"ן אות - קו

אמונה בחינת אור כמו שכתוב (תהלים פט ג): "ואמונתך בלילות". ואמונה שהוא על פי חכמה בחכמות התורה ומשיג את ה' ועל ידי זה יש לו אמונה, הגם שהוא טוב, עם כל זאת עיקר אמונה הוא שיהא מאמין בהשם יתברך בלא אות ומופת וחכמה. וזה הוא עיקר אמונה בשלמות ובחינת אור, כמו שכתוב "ואמונתך בלילות" כנוכר לעיל:

ויש חכם שהוא חכם אפילו בחכמות התורה ואין לו אמונה בה'. ואלו החכמים שאין להם אמונה נקראים בעלי ראתן. כי חכמה אמתית דהיינו עם אמונה נקרא ראייה, כמו שכתוב (קהלת א טז): "ולבי ראה חכמה" וכו'. ולעומת זה החכמים שאין להם אמונה נקראים בעלי ראתן (רלב) וכמו שפרש רש"י שיש להם שרץ במחם (רלג) (הינו שיש להם טומאה וכפירה במחם). וצריכין להרחיק מאנשים אלו שהם בחינת בעלי ראתן אפילו משכונתם כי ההבל פיהם מוזיק לאדם כשר שיפול לתאות נאוף:

כי זוג דקדושה הוא על ידי בחינת דעת כמו שכתוב (בראשית ד א): "והאדם ידע" ואלו הבעלי ראתן שדעתם מקולקל ופגום ויש להם שרץ במחם על כן זוגם נאחו בקלפה ועל כן הם נואפים (כי נאוף תלוי בעינים). כי חכמת אמת שהיא בחינת ראייה כנ"ל בחינת עינים, על אלו החכמים נאמר (איוב לא א): "ברית כרתי לעיני" וכו'. אבל הבעלי ראתן הם נואפים. וזה שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (על במדבר טו לט): "ולא תתורו אחרי לבבכם" - זהו מינות "ואחרי עיניכם" - זהו נאוף (ברכות יב:) כי זה תלוי בזה כנ"ל. ועל ידי חכמה עם אמונה נצול כנוכר לעיל:

ספר שיחות מוהר"ן אות - קז

"אסתר בינונית היתה לא ארוכה ולא קצרה" (מגלה יג). הענין שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שם): "בשביל צניעות שהיתה ברחל זכתה ויצאה ממנה שאול ובשביל צניעות שהיתה בשאול זכה ויצאה ממנו אסתר המלכה". וברחל כתיב "רחל בתך הקטנה". ובשאול נאמר "משכמו ומעלה גבוה מכל העם". ואסתר ממוצע בין שאול ורחל - בינונית היתה:

חיי מוהר"ן

שיחות וספורים ועינינים שהיה אצל כל תורה ומעשה

(כא) בעת שאמר התורה מישרא דסכינא בסימן ל' בשבת חנכה תקס"ז בסעדה השלישית של שבת.

והתחיל התורה על פסוק ויהי מקץ ולא גמר לגלות פרוש הפסוק איך שיכה תורה הזאת לפסוק הנ"ל. ובמוצאי שבת אחר הבדלה דבר עמנו ואמר שאם היה רוצה לסיים התורה על פסוק הנ"ל היה צריך לומר עוד הפעם תורה כמו זו שאמר.

ואחר כך אמר אני דומה עכשו כמו מי שפוסקין עליו להכותו בארבע רוחות העיר ולא הבינו דבריו כלל. כעת נזכרתי שמרמז קצת בהתורה הנ"ל. כי מבאר שם שצריכין לחתך המלכות שהיא בחינת דל"ת מארבע מלכיות דסטרא אחרא, בחינת חתכו לארבעה. ואפשר רמז קצת בדבריו זכרונם לברכה לענין שצריך לסבל יסורים ארבע פעמים בשביל לחתך הדל"ת הנ"ל מבין הארבע מלכיות וכו':

(כב) פעם אחת דברתי עמו מהתורה ואתם תהיו לי ממלכת כהנים בסימן ל"ד המדבר מהנקדה שהיא בחינת צדיק וכו', ואמר לי שבזאת התורה יכולין לראות כל הצדיקים שבדור מהות ומדרגת ומעלת כל אחד ואחד:

אות-עו

אות-צא

מבאר בדברי אדוננו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה, (לקוטי א' סימן ב') שעקר הכלי זין של איש הישראלי הוא התפלה וזו שזכה להרב התפלה, כמו שכתוב: "בחרבי ובקשתי", ופרש רש"י, "בתפילתי ובקשתי" - צריך לידע איך ללחוץ עם הרב להיות קולע אל השערה ולא יחטיא, שלא יטה לימין או לשמאל עין שם, הינו שלא יטעה חס ושלום, שהתפלות הם לריק חס ושלום, מחמת שזה כפמה שצועקים ואינם נושעים שזה בחינת נוטה לשמאל וכן אל יטעה לומר, מה לנו להרבות בתפלה מאחר שעקר הישועה הוא רק בחסדו לבד, אם כן נסמך רק על חסדו שזה בחינת נוטה לימין שלא פראוי כי באמת צריכין להרבות מאד בתפלה תמיד ולידע האמת שאין אנו כדאים לפעל בתפלתנו, כי אם בחסדו, ואף-על-פי- כן אנו צריכין לעשות את שלנו להרבות בתפלה תמיד והשם יתברך יעשה את שלו וימשיך עלינו חסדו למענו ויושיענו מהרה למען שמו (ועין לעיל באות מ"ז).

והנה מבאר שם (בלקוטי א' סימן ב' הנ"ל), שעל-ידי תקון הברית זוכין לתפלה ועל כן יוסף ששמר את הברית זכה לבכורה שהוא בחינת עבודת התפלה, כי הבכור נוטל פי שנים שזה בחינת חרב התפלה שיש בה פי שנים שתי בחינות: 'שבחו של מקום ושאלת צרכיו' בחינת חרב פיפיות שתי פיות ונטלה מראובן על-ידי שחלל יצויעי אביו, כי כל הפוגם בברית נוטלין ממנו התפלה, עין שם.

וזה בחינת מצות מילה בחינת חתוך ופריעה ומובא שקלפת הערלה והפריעה הם בחינת קלפת עשו וישמעאל, הינו כי הם בחינת פגם הברית והם שני מיני קלפות שמבלבלין דעת האדם מלהתחזק בתפלה כי עשו עמלק הוא בחינת קלפת הערלה הגמורה, כי הוא פפר בעקר ואינו מודה בתפלה כלל ומטעה לב האדם שכל התפלות הם לריק ואינם מועילים חס ושלום, ועל כן נאמר בו "ויבז עשו את הבכורה" שהוא בחינת עבודת התפלה כנ"ל ועל-ידי שחיתכין את הערלה החופה על הברית על- ידי-זה מבטלין קלפות הרעה ונמשך בחינת תקון הברית, שעל-ידי-זה זוכין להתחזק בתפלה תמיד אבל עדין יש קלפה שניה שהוא קלפת עור הפריעה שהוא בחינת קלפת ישמעאל שמשם נמשך טעות אחר בלב להתרשל בתפלה חס ושלום, מחמת שנדמה לו שפבר שמע השם יתברך בודאי את תפלתו, בפרט בפרוזה איזה צמיחת קרן ישועה שאז נדמה לו שפבר נתקבלה תפלתו והוא מתרשל להתפלל יותר, וזה נמשך מבחינת קלפת ישמעאל שנקרא כן על שם "פי שמע ה' אל עניך", ותרנומו: 'ארי קביל השם ית צלותיך' ועל-ידי מצות פריעה מבטלים גם הקלפה הזאת וזוכין להתחזק בתפלה תמיד ולהיות מודה על העבר על הצמיחת קרן ישועה שרצה ולצעק לעתיד לבוא, כי עדין לא נגמרה הישועה ועדין אנו צריכין הרבה ישועות מאד כל ימי חיינו, עד שנזכה לבוא למה שאנו צריכין לבוא אשר בשביל זה באנו לעולם הזה, ועל כן צריכין להרבות בתפלה תמיד.

ליקוטי עצות

ערך התבודדות

א. מי שרוצה לטעום טעם אור הגנוז, הינו סודות התורה שיתגלו לעתיד, ירבה בהתבודדות בינו לבין קונו, וידין וישפוט את עצמו בכל עת על כל עסקיו ומעשיו, אם כך ראוי והגון לו לעשות, ולהתנהג כך נגד השם יתברך, הגומל עמו טובות בכל עת ורגע, ויכלכל דבריו במשפט ועל הכל יבוא במשפט עם עצמו, והוא בעצמו ידן וישפוט את עצמו על כל עסקיו ומעשיו, ובוה יסור מעליו כל הפחדים וינצל מיראות הנפולות, היינו שלא יירא ולא יפחד משום שר ואדון וחיה רעה ולסטים ולא משום דבר שבעולם, רק מהשם יתברך לבד יירא ויפחד. ובוה יעלה את היראה לרשה, דהיינו לדעת ויזכה לדעת שלם, שידע ממי יתיירא, הינו ליראה את השם הנכבד לבד יראת הרוממות, ועל ידי זה יזכה להשגת התורה שבנגלה ויזכה לשפלות באמת. ועל ידי זה יזכה לתפלה במסירת נפש, שיבטל כל ישותו וגשמיותו בשעת התפלה, ויתפלל בלי שום כוונת תועלת עצמו ולא יחשב לכלום את עצמו, רק יבטל את עצמיותו וגשמיותו ויתבטל כאלו אינו בעולם. ועל ידי זה יזכה להשגת סתרי תורה, שהוא אור הגנוז שיתגלה לעתיד. וכל זה זוכין על ידי התבודדות, כנוכר לעיל (טז):

יש שיכולים לטעות מאחר שרואים עצם רחוקם מהאור, על כן יכול לפל עליהם עצבות ומרה שחרה חס ושלום, שהוא מויק מאד ביותר מן הכל כידוע. על כן מי שחס על עצמו באמת צריך להפך הכל לשמחה, שדיקא על ידי שרואה ומבין עצם התרחקות האור ממנו על ידי זה דיקא יגיל וישמח מאד, כי הלא אף על פי כן הוא רואה שהאור אצלו ממש, כי הלא אף על פי כן אנו מדליקים אור הקדוש של נר חנכה בביתנו ממש. וכן התפלין שהם אורות נשגבין מאד ואנו מניחין אותם על זרוענו ועל ראשינו, הלא התקרבות יותר מזה. ואם שאנו יודעין שעדין אור התפלין רחוק מאתנו מאד, אדרבא, זהו שמחתנו שמרפאים אותנו ברפואות יקרים ונפלאים כאלה הבאים ממרחק גדול כל כך, ובוה יש לנו תקוה גדולה, כי בודאי יוציאנו השם יתברך מכל צרותינו ויקרבנו אליו ברחמים. ומאחר שאנו רואים בכל עת אורות רחוקים ונשגבים כאלה שהם אצלנו ממש, ואם עדין אנו רחוקים מהם אדרבא, כל זה צריך לידע שלא יפל בדעתו בפרוזה שעובר עליו מה שעובר, אף על פי שמניח תפלין ומדליק נר חנכה וכו. וכך. כי צריך שידע שעדין האור רחוק ממנו מאד אך אף על פי כן צריכין להפך הכל לשמחה, כי אף על פי כן האור הרחוק הנשגב הזה הוא אצלי ובביתי ממש, שזהו בחינת ההלל והשמחה על תקף הנסים שנעשו לנו בכל הימים טובים והכל כדי להתחזק על ידי זה לצפות לישועה תמיד, בבחינת זכר עשה לנפלאותיו וכו' ולהיות בטוח וזקוק שכמו שגבר עלינו חסדו, לעשות לנו נסים כאלה, שזכינו לאורות נפלאים כאלה הבאים ממרחק מאד ממרחק תביא לחמה, כדי לרפאות תחלואי נפשותינו, על ידי זה אנו בטוחים בבטחון חזק שבנדאי יושיענו ברחמי יוסיף, לעשות עמנו נסים חדשים ונפלאים עד אשר נשוב אליו באמת ויגמר מה שהתחיל כי דבר אלקינו יקום לעולם וכמו שכתוב: ואתה מרום לעולם ה' (שם אות י"א)

ספר המידות

ספר המידות - ערך הרהורים

- א. כשבאים לאדם מחשבות זרות, יגביה קולו כאלו הוא בוכה, ובוה יסורו ממנו המחשבות זרות:
- ב. על ידי שבועות וקללות באים מחשבות רעות:
- ג. על ידי בטחון לא יבוא לך מחשבות רעות:
- ד. חריקת השנים הוא סגולה לבטל מחשבות רעות:
- ה. לפי המקום שבתפלה כן הניצוצות הקדושים מלבישים את עצמם בפניות ובאים לאדם כדי לתקום:
- ו. מסכת ידיים היא סגולה לבטל מחשבות רעות:
- ז. מי שתפלתו אינה אלא בשביל השכינה, לא יבוא לו מחשבות זרות:
- ח. על ידי שלום נתרומם שמו יתברך:
- ט. כשאיש או אשה חושבים בשעת תשמיש באיזה גוי או בגויה, והמחשבה היא באהבה לאיזה גוי או גויה, אזי הולד הנולד מזה התשמיש נשתמד:
- מ. הציצית הם גדר לערוה:
- מא. על ידי בקור חולים נצול מיצר הרע:
- מב. אין יצר הרע שולט אלא במה שענינו רואות:
- מג. בן עשרים שנה ולא נשא אשה, כל ימיו בהרהורי עברה:
- מד. מי שעבר עברה, ואחר כך מהרהר בה לעשות עוד אף על פי שלא עשה, נפרעין על ההרהור:
- מה. לדחות את היצר הרע יאמר: רחמנא נגער בה בשטן:
- מו. החמדה והמחשבה רעה העולה על הלב פתאום, שאין ברשות האדם להמנע ממנה, אין נענשין עליה, אלא כאשר יהרהר וחוזר ומהרהר:
- מז. לרב מדות הרעות טוב להקזי דם:
- מח. על ידי אכילת דגים נתרבה התאוה:
- מט. מי שאוכל בזכות אבות, נופלים לו הרהורי עבודה זרה:
- נ. על ידי משכב זכר בא לידי הרהורי עבודה זרה:
- נא. המהרהר בכנותית, בא לידי הרהורי עבודה זרה:
- נב. המסתכל בערוה, קשתו נערת:
- נג. המבזה את המועדות, כאלו עובד עבודה זרה: